

Temps de sagraments (II). El baptisme

Xavier Novell, bisbe de Solsona

En una ocasió varen preguntar al papa sant Joan Pau II quin era el sagrament més important. Va respondre: el baptisme. Aquest és el primer sagrament. Una persona no en pot rebre cap altre si no està batejat. És el sagrament que ens fa cristians. És el sagrament que fa passar de la mort a la vida, de la foscor a la llum, del pecat a la gràcia.

El baptisme és el pas d'una vida que és mort, que aboca a la mort, a una vida amb Déu; d'una vida perduda, sense nord, obscura, a una vida en la veritat, lliure, il·luminada; d'una vida que deforma la semblança de Déu en l'home, a una vida de relació amb Déu que ens fa arribar a la mida del nostre ser imatges de Déu.

Els elements sacramentals evoquen aquest pas: l'aigua, la llum i el vestit blanc... Aquesta primavera veiem amb una especial nitidesa que l'aigua dóna vida i renta. El baptisme renta del pecat i dóna una vida nova. Si, a més, es realitza per immersió, mostra que sepulta, fa morir l'home vell que som, el pecat que ens embruteix i enfosqueix i fa néixer a una vida nova, revesteix d'una vida radiant i pura.

En els adults el baptisme pressuposa un encontre amb Jesús que fa reconèixer la falsedat i caducitat del propi estil de vida. Demana també un canvi, una conversió que manifesti el desig real d'aquesta vida nova.

En els infants, el baptisme allibera del pecat original, d'aquell estat de llunyania de Déu, que porta a una vida de pecat i a la perdició. Reclama uns pares i padrins que testimonien la fe i la vida cristiana i iniciïn a l'infant a la mateixa.

En el cas dels adults no ha conferir-se el baptisme si no s'ha assolit una fe personal. No és suficient el desig o la petició

de ser batejat. Cal que hom accepti Jesús com a Senyor i salvador personal i la comunitat verifiqui un canvi de vida. És normal que les peticions no parteixin de recerques clares i nítides. És comprensible que els rectors tinguin dificultats a ajornar el sagrament quan detectin que les intencions i el procés realitzat no està acomplert. Per això, cal una comunitat viva que faci possible un veritable catecumenat —catequesi, acompanyament, testimoniatge, iniciació a l'oració, verificació del canvi de costums...—. Quan puguem oferir això no dubtem en dilatar el procés i ajornar el baptisme fins quan calgui.

En el cas dels infants, tampoc s'ha de conferir el baptisme si els pares i padrins no viuen una vida cristiana que garanteixi que el batejat serà degudament iniciat en la fe i la vida cristiana. Torna a ser comprensible que, quan manquen els mitjans per ajudar als pares i padrins al camí de fe que necessiten, es confereixi el baptisme a tots els infants, fins i tot als fills de persones en situació canònica irregular o en situació contrària a l'antropologia i a la moral catòlica. Per això, cal que les nostres comunitats parroquials ofereixin un itinerari per als pares —primer anunci, grup de reiniciació cristiana, eucaristia dominical acollidora...— que permeti que bategin els seus fills després de llur conversió.

